

A Mozi : Nem kutakodom, mert úgysem találnék megfelelőbb címet ennek a kis visszaemlékezésnek. Azt gondolom, a község lakosságának, vagy egy részének őseik elmesélték, hogyan élték át az élményt, örömmünnepet, mikor tudomásukra jutott a Muzi megnyitásának napja. De ki is volt az építtető? Az eredeti tulajdonos Török Zoli bácsi és kedves, bájos, nagylelkű felesége, Margit néni. Ki is volt a főgépész? Szekere Laci. (Mece Laci) Vajon ma már ki tudná megmondani, hogy a múlt század elején épült kezdeti épületre ki ragasztotta fel a Csingilingi Törökzoltán Csárda nevet. Ennek az épületnek a toldása lett később a Muzi nagyterme.

Ki volt a megnyitáson az első aki belépett a Muzi ajtaján? Mikor épült a kuglipálya és a szodaüzem? A csapóajtót nyitó kulcsok hová lettek és miből voltak? Ezeket azt hiszem már soha nem tudjuk meg, de legalább most emlékezzünk rá. Nem hibáztathatunk senkit a mi Muzink jelenlegi állapotáért, de ki gondolt a boldog békeidőkben arra, hogy a II. világháború szenvedései mekkora mélységet tudtak ásní embertársaink szívében ,lelkében. Tudnak-e gondolni a megmaradt építményeikre, értékeik megóvására? Ma már egyértelműen megállapíthatjuk, hogy azok az építmények amik közösségek gondozásában voltak pld. a vasutaskör, a katolikus legényegylet(idősek klubja), vagy a közösségi ház amit 1950-ben bontásra ítélték , de a saját költségemen felújítottam az akkori tanácselnök Kis Pál Lajos bácsi hozzájárulásával. Így a létesítmény nem került lebontásra.

A felújításnál a Szajolba bevándorló Paulenda Sándor festőművész sokat segített, sőt kérésre a kis templomunk freskóit, műalkotásait is restaurálta.

A fenti három létesítményt az elmúlt években önkormányzatunk felújította, és nyugodtan leírhatjuk, hogy szebbek lettek mint új korokban voltak.

A mozi épülete előtt mindig megállok, valahányszor arra visz az utam. Bármennyit foltoztak is rajta, az eredeti puritánsága megmaradt. Ha beszélni tudna hozzánk a múltjáról azt mesélné, hogy szép volt, jó volt itt lenni, de emlékét megőrizve átadná már helyét a közösséget szolgáló piactérnek. Búcsúzzunk tisztességgel a korábbi kultúrát, közösséget szolgáló MUZINK-tól.

Ne járjunk úgy, hogy lassan elfeledjük a szőkén ringó, hullámzó, vetésekben viruló búzavirágot, és tesszük ezt a lassan eltűnő szarkalábbal, pipacccsal, a mocsárban álldogáló gólyával, a halászgató gémmel. A Muzink a búzavirág sorsa, figyelmeztet bennünket a természet védelmére.

Oktassuk utódainkat ezek védelmére, óvjuk a természet kincseit amíg lehetséges, amíg tehetünk értük, vigyázhatunk rájuk.

A fotó 1959.09.12-én – az esküvőm napján – készült.

Mi is történt az első film vetítése alatt? Ahogy én emlékszem úgy próbálom feleleveníteni.

Tudni kell hozzá, hogy a Muzi előtt vezetett a régi 4-es főút, mellette védőkorláttal, majd egy 3-4 méter mély vízvezető árok, tele akácfacserjével, azt követte a Zilinszki birtok, kátrányos hordóból készült kerítésével. A falu népe annak ellenére, hogy 4 órakor kezdődött az előadás, már 3-óra után elkezdtek a nézelődést mert nem szerettek volna lemaradni az eseményekről. Keresték a bejutás mielőbbi lehetőségét. Megérkezett Szolnokról a gépész, vele együtt Szekeres Laci (Mece Laci) a szajoli Muzi későbbi gépésze és elfoglalták helyüket a gépházban. A MUZIN belül az öreg Piszke Józsi bácsi és az öreg Péntek végezték a szükséges simításokat, a padló gázolajjal történő javítgatását, mázolását, mi pedig hárman Markovics Jóskával (Pikula) és Polyák Marcival segítkeztünk nekik. Ők voltak a Zoli bácsi komái és piszkosul ki voltak öltözve. Új cejgnadrág volt mindkettőjükön és Zoli bácsi is hasonló öltözékben jelent meg.

Egyre szaporodott ám a nipp, minket kitessekeltek, és leültettek kint az árokpartra. A terem gyorsan megtelt, csak az előírt létszám vehetett részt az első ünnepi vetítésen.

Ha jól emlékszem a Z a fekete lovas (a mai Zorró) mutatták be. De jött ám Zoli bácsi és szólt a velünk együtt leült gyermekekre: „befelé, itt minden a tiétek is ám, mert sokat munkálkodtatok, de csendben üljete ide az első sorban a padlóra”. Boldogok voltunk és nagy izgalommal vártuk a film vetítését. Na, végre megszólalt a szignál hangja, és megjelent a filmvásznon a híradó.

Igen ám, de egy nem várt esemény megzavarta az ünneplést, amikor megjelent rajta az a fránya mozdony, ami pontosan a nézőtér felé hajtott. Mi gyerekek ennek láttán piszkosul megijedtünk, mint a szélvész, uzsgyi, rohantunk a bejárat felé a felnőttek egy részével együtt, kifelé az ajtón úgy, hogy az akácokba kötöttünk ki. Itt hallottuk ám „férébb, férébb apjuk, mert az ajtón gyün ki a mozdony, úgy

elgázol benneteket mint a pinty.” Mi rezegtünk félelmünkben, de szerencsére odarohant egy bácsi, átölelt bennünket és azt mondta: „ne féljete kölykök, életem árán is megvédelek benneteket.”
Hogy ki volt a megmentőnk? Hát a drága Buhu Kálmán bácsi, akire úgy néztünk, mint a világ legerősebb és a legbátrabb emberére, Sámsonra.
Elmondanám, hogy még ma is szeretettel és tisztelettel gondolok jószágára, a fehér inges fiatalemberre, mert ugyebár akkor ő még az volt ám.

Hát én így emlékszem, és szomorúan veszem tudomásul a változást. Azt tudom, hogy nem csak nekem fog majd hiányozni a jelenléte, de szinte az egész lakosságnak lesz ám hiányérzete, hiszen a mi **Muzink** a múltunk, kultúránk, életünk része volt.

Sok szép emlékekkel búcsúzunk el tőle!

Kuki Laci
Debreceni (Dedrák) László

